

A REAL – VALÓS-SOROZAT ÖTÖDIK RÉSZE

„Csábító, vad,
és a zsigereidre hat!”

– Christina Lauren,
a Gyönyörű rohadék
szerzője –

*Minden nő imádja
– kivéve azt, akire ő vágyik.*

RIPPED

cafatokban

*Párizs
könyvek*

KATY EVANS

KATY EVANS

RIPPED

cafatokban

A REAL – VALÓS ötödik része

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

Volt már valaha titkod?

Olyan, ami a lelked legmélyét tépi, ami annyira nyomasztóan
fájdalmas, hogy nem tudsz beszélni róla, mert félsz, hogy
darabokra szaggat, végtagról végtagra, sejtről sejtre...

valósággá válik, ijesztővé, és elszomorít...

És volt már olyan titkod, amitől úgy dagadt a mellkasod,
mintha héliumot pumpáltak volna beléd,
és legszívesebben világgá kiáltottad volna,
de ha így teszel, a világ elvette volna
azt az értékes titkot?

Én mindkét fajtát jól ismerem.

A titkot, amit szeretsz, és a titkot, amit gyűlölsz.

Az elmúlt hat évben mindkettőt hordoztam...

TITKOK

Pandora

ATÁRSASHÁZBAN, AHOL LAKOM, én vagyok az egyetlen ember, aki még járat napilapot. Ma reggel is ott vár a küszöbömön. Imádom az illatát. Szeretem azt a ropogó hangot, amikor ledobom magam az étkezőszékembe, és csak úgy felcsapom valahol. Ez a hang, ez az illat... azokra a lusta szombat reggelekre emlékeztet, amikor apámmal újságot olvastunk, és a parfümje illata magával ragadott. Tizenhét évesen veszítettem el őt. Nem túr már bele reggelenként a hajamba, nem csap meg a parfümje illata – csak az újság illata maradt. Majdnem egy évtized telt el azóta, és még mindig semmihez sem fogható kis öröm jár át, ha megérzem a frissen nyomtatott újság illatát. Egészen mostanáig...

Mert most... a szórakoztató rovat címlapja gúnyosan néz vissza rám.

Mackenna Jones visszatért a városba! – harsogja a főcím. Ahogy elolvasom, mintha gyomorszájon vágtak volna.

Összeszorítom a szemem, majd kinyitom, a gyomrom kontrollálhatatlanul remeg.

Mackenna Jones visszatért a városba!

Bassza meg, tényleg abba kéne hagynom az olvasást.

Mackenna Jones visszatért a városba!

Istenem. Még mindig az van odaírva.

Mackenna.

A név füstként kavarog a bensőmben, majd néhány pillangó, amikről nem is tudtam, hogy még mindig ott vannak, a hasam falának csapódik. Lehetetlenségnek tartottam, hogy egyetlen pillangó is túlélte bennem Mackenna Jonest.

Visszatért a városba, Pandora. Na, most mit lépsz?

Amikor felfogom végül, hogy tényleg egy államban vagyok vele, összeráncolom a homlokom.

– Most komolyan, te seggfej? Muszáj volt idejönnöd?

Elkezdem olvasni a Crack Bikiniről a cikket, arról szól, hogyan forradalmasította a zenét a zenekar. Hogy még Obama is azt nyilatkozta, hogy ennek a zenekarnak köszönhetjük, hogy a fiatalok visszatértek a mesterek – Mozart, Beethoven – zenéjéhez. De itt nincs vége. Csak most kezdődik a felhajtás. Az újságíró azzal folytatja, hogy erre a turnéra gyorsabban elfogytak a jegyek a Madison Square Gardenben, mint Justin Bieber első koncertjére, és hogy ez lesz az év, ha nem az évtized koncertje.

A zenekar legnagyobb slágere jut eszembe hirtelen. Egy jó ideig azt a dalt játszotta az ország összes rádióállomása, én pedig szenvedélyesen megutáltam a zenét is miatta, a puszta gondolatától újra meg újra dühbe gurulok.

Remegő kézzel teszem le az újságot, összehajtogatom, és próbálok mással foglalkozni. Anyámmal meg az unokatestvéremmel élek, és

mindig nagyra értékeltem a szombati nyugis órákat, amikor Magnoliának balettórája van, anyám pedig ügyeket intéz. Ám az én értékes szombati szabadidőm most – amikor az egész lakás az enyém – hivatalosan is tönkrement. És nemcsak a szombatom, hanem az egész kibaszott évem.

Mackenna. Seattle-ben.

Remeg a kezem, ahogy visszalapozok a szórakoztató rovathoz, és lassan a koncert dátumára téved a tekintetem. Azon kapom magam, hogy rákattintok a telefonomon az Internet Explorerre, majd egyenesen a Ticketmaster oldalára megyek. Igen, a koncertre már minden jegy elkelt. Így hát az eBayen folytatom, ahol látom, hogy a legjobb jegyekért milyen elképesztő árat kérnek.

Nem tudom, miért, de egy pillanatra elképzelem, ahogy az egyik ilyen drága helyen ülök, és jó közletről azt kiáltom felé, hogy *seggfej*, ő pedig azon a zajon keresztül is hallja, amit a zenekara csap körülötte.

Nem tudom, mit csinállok. Vagy talán mégis. Hideg borzongás járja át a testem. A koncertre minden jegy elkelt. A jegyek egy vagyónba kerülnek. De nem. Nem hagyom ki ezt a lehetőséget. Majdnem hat év telt el azóta, hogy utoljára láttam. Közel hat éve nem láttam azt a kemény, tökéletes fenekét, miközben magára rántja a farmert.

Amikor először vitt ágyba, szinte láttam, ahogy a szüzességemről kiállított képzeletbeli oklevelet szépen a farzsebébe dugja. Azt mondta, szeret, és arra kért, válaszoljam azt, hogy én is szeretem. Még benem volt, amikor megkérdezte, akarok-e vele járni. Válasz helyett elsírtam magam, valami bajom volt, és képtelen voltam kimondani. Nem bírtam rá semmit válaszolni. De *tudom*, hogy ő *tudta*.

Keményebben csókolt meg, mint valaha, amikor sírni kezdtem, és a csókunk sóssá vált a könnyeimtől. Akkor úgy éreztem,

fájdalmas és nyers ez a csók. És gyönyörű. Remegtem, miközben ölelt. Attól féltem, nem tudom magam újra összeszedni, ha cafatokra hullok előtte az orgazmusom után. Hallottam, ahogy a lélegzetünk összekeveredik, miközben a kezével végigsimított a gerincemen, és újra meg újra kimondta, hogy szeret.

És nem ez volt az egyetlen alkalom, amikor lefeküdtem vele. Napokig, hetekig, hónapokig izzott közöttünk a szenvedély, hatalmasakat dugtunk. Tizenhét éves voltam, ő volt a mindenem, és amikor ágyba bújtunk, azt hittem, mindenem kell neki, amit csak adhatok. Aztán mégis elment. Rohadék!

Mackenna titok volt. Életemben nem voltam olyan közel senkihez, mint hozzá – de ez olyan titok volt, amiről senki sem tudhatott. Különösen nem az anyám. Ezt jól tudta Mackenna is, én is. Mégis újra meg újra találkoztunk. Hazudtunk, bujkáltunk, megszöktünk otthonról éjszakánként, a kikötőben találkoztunk, és napkeltéig egy-egy gyanútlan család kölcsönvett jachtján szórakoztunk. Nem érdekelt minket, hogy ki a családunk, vagy hogy mi lenne a „legjobb” számunkra.

Ami engem illet, számomra ő volt *az*, számára pedig én.

Ő volt a legjobb barátom is.

Darabjaira hullott a világom, amikor megtudtam, hogy elmegy Seattle-ből.

Még csak el sem köszönt.

Az utolsó dolog, amit mondott, az volt, hogy szeret.

És azóta. Gyűlölöm. A szerelmet.

Azt hittem, a távollétével begyógyul a seb. De a seb még mindig megvan. Begennyesedett, felhólyagosodott és megnőtt.

Mindent megadtam annak a rohadéknak, amit a fiatal, ostoba szívem megadhatott, ő pedig tönkretett.

Hát, bassza meg!

Jövő héten Seattle-ben lesz. Ő meg a kavarós társai a városban vannak, és mindenki ott lesz. Azért hívom őket kavarósoknak, mert nincs még egy olyan banda, mint ők. A saját dalaikat másokéval keverik – és itt most igazi zenéről beszélek. Bach, Chopin, a nagymes-terek. Az eredmény egy rockzenekar és egy szimfonikus zenekar találkozása. A zenéjük átjárja a tested, begörbül tőle a lábujjad. És ha hozzávesszük azt, ahogy ő énekel...

A pokolba, nem is akarok beszélni az énekhangjáról.

Az emberek azért döntenek úgy, hogy szerelmesek lesznek, mert jól érzik magukat tőle. A szerelemtől védve érzik magukat, biztonságban. Na, én nem. Én inkább a gyűlöletet választom. Ettől érzem jól magam. Védve és biztonságban. Akkor érzem, hogy magamnál vagyok, ha gyűlölöm őt. Gyűlölni azt jelenti, hogy már nem számít, mit tett velem. Hogy még érzek valamit. Még nem vagyok halott legbelül, mert érzem, ahogy ez a gyűlölet *szétmarja* a testemet. Használhatatlanná tett más férfiak számára. Megakadályozta, hogy az a nő legyen, aki lehettem volna. Összetörte minden álmomat a közös jövővel kapcsolatban. Ő volt az első szerelmem és minden téren az első, beleértve az első szerelmi csalódást is.

Még azután is, hogy elment, hozzá viszonyítva határozom meg magam: az vagyok, amit itt hagyott belőlem és amit elvett tőlem.

A jegyek drágák. A keresetem legnagyobb részét arra költöm, hogy segítsek anyámnak Magnolia gondozásában. De most csak egyetlen dologra vágyom: három apró kattintásra az eBayen. Három apró kattintás, és már ki is merítettem a hitelkártyám keretét, és újra láthatom azt a seggfejet, előben.

Teljesen megéri, döntöm el, és felmegyek a netre, majd megveszem a két legdrágább jegyet, amit az eBay kínál.

Kinyitom a naptáramat, megkeresem a napot, és bejelölöm egy X-szel.

Készülj, seggfej! A seattle-i koncerted nem lesz nagy siker. Nem, ha rajtam múlik!

Régebben nem szerettem ennyire a feketét. A pirosat szerettem, meg a kéket, a *kedvencem* pedig valamiért a sárga volt. A dögös pink és a lila is bejött. De aztán úgy éreztem, a színek kigúnyolnak. Túlságosan boldognak tűntek. Túl édesnek. A fekete biztonságos és semleges. Nem emlékeztet olyan dolgokra, amik elszomorítottak. Nem próbál más lenni, mint fekete. Miután apa meghalt, már nem próbáltam más lenni, mint ami valójában vagyok. Nem akartam beilleszkedni. A próbálkozás kifárasztott, és csak még inkább tudatosította bennem, hogy nem tartozom sehova.

Feketére váltottam, és a fekete befogadott. Ma csak a bűnös és sötét dolgok érdekelnek. Ez egy sötét nap, sötét életem újabb fejezete. Még az ég is felhős, mert Mackenna a városba érkezett. Sőt, esik is. A lelátók vizesek. A rajongók vizesek. Mindenki, kivéve a zenekart, aminek tagjai a színpalak mögött húzódnak meg, amíg az eső el nem áll. Hamarosan betolják a kis Neocitránjukat is, nyilván.

Amikor az eső végre eláll, Melanie-val a bejelentésre fülelünk, miszerint a koncert mindjárt kezdődik. És a késés miatt NEM LESZ ELŐZENEKAR. Ebben a pillanatban a bátorítóként lehúzott vodka elhagyja a szervezetemet, és a térdeim, amiket percekkel ezelőtt még acélosnak éreztem, mintha kocsonyássá váltak volna.

– Ne nézz úgy, mintha fegyver lenne a táskádban! Még a végén átkutatnak minket, te dinnye! – mondja Melanie.

– Pszt, nyugi, minden oké! – korholom.

Idegesen nyúlok a nyakam mögé, az esőkabátom kapucniját vizes fejemre húzom, és magammal rántva Melanie-t, a tömegben keresz-től kanyarogva elindulunk a stadion elején lévő helyünkre. Ő még nálam is kövérebbnek tűnik. Végül, ez az eső áldás volt – Melanie meg én közel sem vagyunk olyan terjedelmesek, mint amilyennek tűnünk, a vízhatlan poncsók alatti cuccoknak köszönhetően. A zenekar tagjainak hoztuk őket. Különösen az egyiknek.

Bár a hajam az arcomra tapad az eső miatt, szerintem jól nézek ki. Ijesztő vagyok. Fekete körmök, fekete rúzs, fekete esőkabát, fekete haj, leszámítva azt a hülye rózsaszín csíkot, ami azóta van, hogy Melanie egy részeg éjszakán azzal cukkolt, hogy nem merem befesteni, márpedig én sosem tudok visszautasítani egy ilyen kihívást. Ezt leszámítva a szokásos Angelina Jolie-külsőre törekszem, és a fekete magas sarkú csizmám azt üvölti: „Férfiak, csak akkor gyertek a közelembbe, ha meg akartok szabadulni a mogyoróitoktól!”

Melanie viszont olyan boldognak tűnik, mint egy Barbie baba.

A pasija valószínűleg ezelőtt kefélt hülyére.

Istenem, miért az én barátaimnak vannak a legkanosabb pasijaik?

– Nem hiszem el, hogy még mindig nem értünk a helyünkre! Mire odaérünk, úgy nézünk majd ki, mint akik szaglászni akarják őket – mondja Melanie, az arcán széles vigyorral.

Hm, igen, Mackenna illatának a belélegzése az utolsó dolog, ami-re most vágyom és amire szükségem van. De a színpad egyre közelebb és közelebb kerül, egyre nagyobbnak tűnik, ahogy közeledünk. Kicsit olyan érzés, mintha minden egyes lépéssel, amit a színpad felé teszünk, egy évvel visszább mennék a múltban. Egészen addig a pillanatig, amit a mai napig tisztán fel tudok idézni, hogy a gyomrom

ugrik egyet attól, ahogy jeges szürke szemével rám néz, miközben én a számba veszem a farkát. Ó, hogy rohadna meg!

– Még mindig nem tudom eldönteni – szólal meg Melanie, amikor végre leülünk –, hogy az esküvőn hagyományos fehér ruha legyen rajtam, aminek az uszályára egy nagy, vörös virágot erősítenek, vagy inkább egy egyszerűbb, rózsaszín ruha. Mindkettőt eltettem hétfőig. Talán meg kéne őket mutatnom Greysonnak...

A mondat benne reked, amikor áhítatos csend borul a tömegre. Fentről egy erős fénycsík szűkülni kezd, majd egyenesen a színpad közepére szegeződik. A szívem akaratom ellenére hevesen ver. Dühömben öt másodpercen át szívom befelé a levegőt az orromon keresztül, majd öt másodpercig bent tartom, végül öt másodpercen át kiengedem – ezt a szarságot még a dühkezelés-terápián tanultam.

A reflektorfény továbbra is a színpad üres közepére összpontosul, majd a háttérben hegedűk szólalnak meg. Amikor úgy tűnik, hogy a hegedűk átvették az irányítást a légzésed ritmusa felett, csatlakoznak a dobok, hogy meghódítsák a szíved. Ó, a *szemétládák!* A hatalmába hajt a zene. A muzsika egyre csak fokozódik, fokozódik és fokozódik, jön a tetőpont, majd a fények kihunynak.

A teljes sötétségben a tömeg felsikolt.

Az árnyékban aztán kísétál egy alak.

Tudom, hogy Mackenna Jones az.

A fesztelensége. Lengő vállai, ringó csípője és hosszú, vastag, izmos lábai.

Kezét az oldalán tartja, a mikrofonja a füléhez erősítve, diszkrétan körbefogja sziklaszerű állkapcsát. Közeledik a közönséghez és felénk. Félmeztelen. Csak egy fekete bőrnadrágot visel. A haja ma élénk fuksziaszínű, tüskés és égnek áll. Megdöbbentő ez a szín

napbarnított bőre mellett. Törzsének kidolgozott izmai csillognak, akárcsak a hasizma sötét kis téglái.

A hold fényének hála száznyolcvanöt centis teste minden porci-káját látom. Olyan dögös, hogy szerintem a ruháim ebben a pillanatban meg is száradtak. Keresek valamit, amit utálhatnék a külsejében, de nincs semmi. Még azt sem mondhatom, hogy utálok azt a kis csillogást a szemében, ami azt üzeni ordítva: „Rosszfiú, rosszfiú, egy kibaszott rosszfiú vagyok, és tönkreteszem az életed.”

Bejött ez nekem régen.

Nagyon is.

Amíg azt nem csinálta, amit a rosszfiúk szoktak, és kiderült, hogy a rosszfiúsága életem legkevésbé szórakoztató élménye.

Halvány fény pislálkol fölötte. A háttérben játszani kezd a zenekar. A fény felerősödik, amikor Mackenna megragadja pink parókáját, és a lelátóra dobja, közben azt kiabálva:

– Helló, Seattle, basszátok meg!

Seattle visszaordít, ő pedig felháborítóan szexin kacag. Egy csapats lány megpróbál felugrani a színpadra a lelátóról, és bestiaként harcolnak a parókáért, amit az imént elhajított.

Én nem a cicaharcot nézem, hanem őt. Azt a kibaszott seggfejet, aki az életet sem érdemli meg, nemhogy azt, hogy így nézzen ki. Akaratom ellenére is sötét, szexi, rövidre nyírt frizuráját nézem, ami körbeleli gyönyörű fejét. Ez a séró még jobban kiemeli az ajkát, az orrát, a szemét... ez a pasi nem is dögös, ez egy szupernóva! Telt, gyönyörű a szája, és karcsú az orra, ami természetesen kitágul minden egyes lélegzetvételnél, aztán ott a mosolya, amittől olyan dühbe gurulok, hogy egy *lovat* is fel tudnék dönteni. Bennem a fájdalom és a becsapottság miatti düh kavarog, ő meg az emberekre villantja azt a mosolyt.

– Úgy látom, ma este elég harcias társaság gyűlt össze. Nagyszerű. Kiváló! – dörmögi, és a színpadon járkál fel-alá, a tömeget fűrkészi.

Mel meg én olyan közel vagyunk hozzá, hogy elég lenne lenéznie, és észrevenne. De ő túl büszke ahhoz, hogy lenézzon, én pedig nem tehetek mást, továbbra is felfelé nézek, még akkor is, ha már nem látom az arcát a farka hatalmas dudora miatt.

Esküszöm, olyan régen szexeltem, hogy visszantott a szűzhártyám. Már nem is emlékszem, milyen az, amikor jó. Nem is vágyom rá. Szeretem kibaszott rosszul érezni magam. De most, ahogy felnézek, és őt látom, nagy, vastag farkának emléke belém kúszik és szétrepeszt.

Nem szeretem ezt a bizsergető bizonytalanságot, amit az érzés kivált. Nagyon nem szeretem.

Egy hosszú, hosszú pillantással végigpásztazza a tömeget.

– Mindannyian egy kis zenére vágytok ma este, mi? – kérdezi halkán, de olyan bizalmasan, mintha mindannyiunknak egyenként suttogná.

– KENNA!!! – Több nő zokog mellettünk.

– Akkor csapjunk bele!

A levegőbe emeli egyik öklét, majd a háttérben dobpergés harsan. A magasban rángatja az öklét, a dob ritmusával egy ütemben. A csípőjét forgatja, és fejét a felhős ég felé emeli, közben lassú, kéjes, hörgő hang jön a torka mélyéről, ami pont olyan, mint... a szex.

Aztán a szimfonikus zene hangereje újra emelkedni kezd, és lendületet vesz. Az előbb még lassú és dallamos volt, most valami zajosabb és örültebb lesz belőle. Mire a ritmus egészen megvadul, a pulzusom már valahol a sztratoszférában jár, és akkor hirtelen két

férfi bukkan fel egy emelvényen a színpad alól, az elektromos gitárjukat döntögetve, tűzijátékszerű fényrobbanások közepette. Ők a másik két frontember, Jax és Lexington. Apuci kicsi fiai, és egyiptéjű ikrek. Az első fellépésükhöz a saját pénzes papucijuktól kapták a pénzt, és a három frontember azóta sem szorul rá senkitől semmire.

Mackenna elkezd énekelni, mély, reszelős és kibaszottul szexi hangon. Utálok őt. Meg azt is, hogy milyen kecsesen mozog izmos teste. Ahogy árad belőle a tesztoszteron. Ahogy táncosok csatlakoznak hármójukhoz a színpadon, elegáns fekete-fehér férfiöltönyökbe öltözve. Még azt is utálok, ahogy letépi az öltönyüket, hogy felfedjék feketére festett bőrüket, amitől olyan karcsúnak tűnnek, mint a párducok.

Melanie teljesen el van ájulva, az ajkai szétnyílnak, és csak tátog. Esküszöm, mindenkinek látnia kellene, ahogy ez a három férfi szenvedélyes, ősi és állatias módon mozog a színpadon; mocskos dolgokat imitálnak a testükkel, miközben tisztán reagálnak a zenére.

A testem felajzott állapotba került. Évek óta szándékosan nem járok szórakozni. Főleg azért, hogy még véletlenül se halljam meg Mackenna éneklését valahol. De most minden kibaszott hangszóróból az ő hangja árad. Visszhangzik a csontjaimban, és különös fájdalmat ébreszt bennem extra kamionnyi dühvel fűszerezve.

A koncert úgy folytatódik, mint valami finom kíznás. A zenekar nemcsak az én kíznásomat hosszabbítja meg, hanem minden egyes nézőjét, akik türelmetlenül várják, hogy hallhassák a legismertebb dalt. És ekkor... megtörténik.

Mackenna végre énekelni kezdi a *Pandora's Kísst*, a nagy slágert, ami hetekig vezette a Billboard listáját, és az iTuneson is az első helyen állt.

*Ribancos ajkaid
Kósztolgatnak, kínoznak
Hülye kis trükkjeid
Kósztolgatnak, kínoznak
Ooooooooooh, oh, oh, OH
Nem kellett volna felnyissalak, Pandora,
Ooooooooooh, OH, OH, OOH
A szelencémben kellett volna maradj, Pandora
A titok, amit örökké tagadni fogok
A szerelem, ami egy nap elmúlik
Ooooh, OH, OH, OH, OH
Sosem kellett volna megcsókolnom...
a ribancos ajkaid... Pandora*

A düh teljes erővel bugyog fel bennem.

– Most? – kérdezgeti folyamatosan Melanie.

Annyira. Utálom. Ezt a fickót.

– Most? – kérdezi újra.

Utálom. Ő az egyetlen fiú, akit megcsókoltam. Ellopta a csókjai-mat, amikben benne volt minden, amit adni akartam neki, és ő egy rohadt viccet csinált belőlük. Egy dalt, amiben én valami Éva-alak vagyok, aki kínozza és bűnre csábítja. Pedig *ő maga* a bűn. Ő a bűn, a pokol és az ördög, mindez egyben.

Belenyúlok a táskámba, amit szépen elrejtettem az esőkabátom alá, és megragadom az első dolgot, ami a kezem ügyébe kerül.

– Most! – suttogom.

Mielőtt Mackenna rájönne, mi találta el, Melanie meg én három paradicsomot és néhány tojást küldünk a levegőbe. A zene sem elég

ahhoz, hogy elnyomja a mikrofonon keresztül is hallható baszdmegezést.

Összeszorul az állkapcsa, és lerántja a mikrofont az állára, tekintetével a támadás forrását keresi. Mámoros érzés kerít hatalmába, amikor meglátom az arcán az őszinte dühöt.

– A többit is! – kiáltom, majd felkapom a maradék holmit, amit hoztunk, és dobálok tovább kitartóan.

Nemcsak őt célzom, hanem mindenkit, aki megpróbál az útjába állni, például a hülye táncosokat, akik a védelmére sietnek. Az egyikük felnyög, amikor egy tojás eltalálja az arcát. Mackenna a karjánál fogva rángatja vissza, hogy inkább őt ériék a találatok, dühös tekintete bennünket keres a tömegben.

Aztán hallom, hogy Melanie azt kiáltja:

– Hé, ENGEDJ EL, te seggfej!

A karomat valaki hátrahúzza, és hirtelen kirángatnak a helyemről, le egy folyosón.

– Engedjete el minket! – kiabálja Melanie, és szabadulni próbál a két megtermett biztonsági őrtől, akik elvonszolnak bennünket. – Ha most azonnal nem engedsz el, a barátom kideríti, hol laksz, és kinyír álmodban!

Az őr erősebben ránt meg, elakad a lélegzetem, ahogy a fájdalom végigfut a karomon.

– Seggfej – sziszegem, de már nem erőlködöm.

Melanie sem jut vele semmire, ahogy látom.

– Ismeri őket! Ismeri a bandát! Mit gondoltok, kiről énekelt az előbb, seggfejek? – Melanie a levegőbe rúg. – *Ő Pandora!* Engedjete már el minket!

– Maga ismeri Mr. Jonest? – kérdezi az egyik őr.

– Mr. Jones! – köpöm gúnyosan. – Komolyan! Ha Mackenna mister, akkor én egy unikornis vagyok!

Úgy hallom, összevetnek a hátam mögött, miközben a színpadot megkerülve elvezetnek a biztonságiak mellett, egy kis hátsó szobába. Az egyik fickó beszélni kezd a rádiókészülékébe, aztán kinyitja az ajtót.

Melanie szabadulni igyekszik, és rugdosódik, engem azonban lassan lebenít a szörnyű gondolat, hogy most vajon mi jön, és egyre halkabb leszek.

Azt. A. Kurva. Mit tettem?

– Nem kell ilyen elégedetten bámulni, faszfej. A pasim azt is kideríti, te hol laksz, és téged is kinyír! – mondja a másik őrnök.

Kirántanak egy ajtót, és belöknek rajta minket. Ahogy lépnék egyet, megbotlok, de próbálok megőrizni a méltóságomat, és kibontakozom az ő szorításából.

– Engedj már el! – vicsorgok, és végül el is ereszt.

A csípőjén lévő rádió megszólal. Nem tudom kivenni, mit mond, de nagyon úgy hangzik, mint valami káromkodás.

– Vegyétek le azokat! – parancsolja az egyik őr, az esőkabátjainkra mutatva.

Lekapom magamról a nejlonponcsót, Melanie is, majd tehetetlenül nézzük, ahogy leveszik rólunk az alatta rejtegetett táskákat. Melanie felnyög, amikor elkezdik kipakolni a cuccainkat oldalt egy asztalra. Két mobiltelefon. Még két paradicsom. Kocsikulcsok.

– Hú. Manapság már poénkodni sem lehet, mi? – veti oda nekik Melanie gögös kis fintor kíséretében.

Behunyam a szemem, és próbálok elnyomni magamban az egyre növekvő pánikot.

Basssszus! Mégis, mit képzeltem?

Évek óta nem csináltam ilyen vakmerő dolgot.

De az van, hogy jólesett.

Még ha közben *rossz* is volt. Nagyon-nagyon *rossz*.

De végeredményben, mégiscsak jó. Sőt, nagyszerű.

A pokolba is, még mindig látom magam előtt Mackenna dühös, hitetlenkedő arcát. Nagyon jólesett a lelkemnek. Orgazmusszerű élvezetet okozott. Viszont az az intenzív érzés, amit most élek át, inkább a bénító félelemhez hasonlít.

Mi van, ha az örök behívják a szobába, hogy megkérdézzék, tényleg ismer-e engem?

Mi van, ha itt kell állnom ebben a füledt kis szobában, és ilyen közről kell ránézniem?

Rám tör a hányinger. Melanie később magyarázatot fog követelni. Komoly magyarázatot, többet, mint amennyit eddig mondtam neki. El kell majd mondania Greysonnak is, hogy mi történt, mert a srác mindent tudni akar majd, miután ezek a hülye biztonsági őrök megfogdosták a csaját. Nem is vagyok benne biztos, el tudom-e magyarázni neki, milyen múltunk van Mackennával.

Január 22. A nap, amikor csálhatatlanul megsemmisültem, fényt sem láttam az alagút végén. Megesküdtem, hogy soha nem beszélek arról a napról. De Melanie és Greyson? Azt akarják majd, hogy nyissam fel a titkok szelencéjét. Amiben a rólam és Mackenna Jones-ról szóló titkok lapulnak.

Forró, nedves szájak összeolvadásáról...

Arról, ahogy belém hatol, szétfeszít, magáévá tesz, szeret...

Ígéretekről.

Hazugságokról.

Veszteségről.

Gyűlöletről.

Arról a fajta gyűlöletről, ami csak egy intenzív, földöntúli szerelemből születhet, ami szánalmasan rosszul sült el.

Mit fogok neki mondani, ha tényleg idejön?

Mit fogok csinálni?

Kérlek, Istenem, ne büntess azzal, hogy ilyen közelről kelljen néznem!

Fel-alá mászkálok, imádkozva, csak mászkálok és imádkozom, Melanie pedig hol a körmeit, hol a falat, hol engem fürkészkéz, és olyan unott magabiztossággal sóhajtozik, mint aki tudja, hogy épségben kijut innen. Ha idehozzák Mackennát, nagyon kétlem, hogy könnyű dolgunk lesz. A gyomrom már most görcsben áll, és szörnyű bizonyosság kínozik, hogy hamarosan ide fogok hányni.

A koncert mintha egy örökkévalóságig tartana. Az egyik ór járkal, a másik úgy dönt, hogy megáll néhány méterrel Melanie mögött, katonásan, mintha várna valamire.

Istenem, kérlek, az a valami ne Mackenna legyen!

Éppen lekopik egy réteg a csizmám talpáról, amikor úgy egy évszázaddal később az ajtó kinyílik, és egy pufók, öltönyös, nyakkenődös férfi lép be. Az idegességtől kimegy minden vér a lábamból. Lionel Palmer, a zenekar menedzsere, más néven Leo az. Láttam az arcát és az interjúját abban a reggeli újságban, de azt kell mondanom, azon a képen sokkal boldogabbnak tűnt.

Ránk mered – Melanie visszabámul, én pedig mozdulatlanul állok –, és közben ökölbe szorul a két keze.

– Van fogalmuk róla, mit tettek? – morogja, és pufók arca vörösre vált. – Ha akarnánk, hosszú időre börtönbe csukathatnánk magukat! Milyen elbaszott rajongók maguk?

– Nem vagyunk rajongók – feleli Melanie.

Az ajtó kicsapódik, és az ikrek teljes férfias pompájukban csatlakoznak a közelharchoz. Mindig is félelmetesnek tűntek, de most – szőke hajukkal, furcsa színű szemükkel és tökéletesen dühös vigyorukkal – olyan erőt sugároznak, amit nem lehet figyelmen kívül hagyni.

Nem kapok levegőt.

– Kik ezek a kis kurvák? – kiáltja az egyik, akinek kígyótetkója van.

– Majd erre is rátérünk, Jax – vágja rá Lionel.

Tehát a másik minden bizonnyal Lexington. Előrehajol, és rám néz, a szemöldökpiercingjével meg minden, aztán Melanie-t is végigméri. Mutatóujjával a barátnőmre mutat, majd rám.

– Remélem, sok pénzetek van, mert az egyik táncosunk megsérült. Ha emiatt nem tud jönni a Madison Square Gardenbe...

– Ne aggódj Pandora, Greyson majd elintézi! – veti oda Melanie könnyedén.

– Pandora? – ismétli meg Lionel hirtelen. Megdermed, a tekintete visszatalál hozzám. – A barátnőd Pandorának hívott. Miért?

– Mert ez a nevem? Hű...

Épp a szememet forgatom, amikor az ajtó kilendül, és egy alak tölti be a teret. Azt hiszem, a szívem most áll meg. Úgy érzem, valaki fojtogat és belülről üt.

Mackenna.

Néhány méterre tőlem.

Ugyanabban a szobában, mint én.

Nagyobb és férfiasabb, mint valaha.

Berúgja maga mögött az ajtót. Pilótaszemüveget visel, így nem látom a szemét, és... édes istenem, annyira gyűlölöm! Azért jöttem

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

ide, hogy bántsam, de annyira eluralkodik rajtam a düh, hogy képtelen vagyok mást tenni, mint állni, és közben a lélegzetem a tüdőmben reked, a szívem összeszorul a mellkasomban, a testem pedig remeg, ahogy az összes elfojtott harag felpezsdül bennem.

Magas és sötét, a mellkasán vörös, ragacsos folyadék maradványai csorognak lefelé.

De milyen tökéletes az a mellkas, a vékony szőrösíkkal, ami a köldökétől a farkáig vezet. Szűk bőrnadrágja domború combjaira simul. Meg a domború farkára. A legtöbb csaj talán azt hiszi, hogy egy kiló kenyérrel szokta kitömni a nadrágját, de biztosíthatok mindenkit, hogy az a fark ott igazi. Pont akkora, mint a kibaszott egója, és emlékszem, hogy régen épp olyan kemény volt, mint a kibaszott feje.

Nem mindenkinek áll jól ez a nagyon rövidre nyírt frizura meg a gyémánt fülbevaló, de neki olyan tökéletes formájú feje van, hogy az ember legszívesebben két kézzel megragadná, és az ajkával végigkövetné az ívét. A gyémánt szinte fenyegetően csillog a jobb fülében, és amikor egy dühös rántással leveszi a napszemüveget, én pedig meglátom azt a ragyogó, dühös, ezüstszürke tekintetét, az esküszöm, olyan érzés, mintha hazatérnék. Egy olyan házba, amit leromboltak, felgyújtottak, és nem maradt belőle semmi, de attól még az otthonod.

Elég elbaszottul hangzik, mi?

Istenem, kérlek, derüljön ki, hogy ez nem igaz! Legyen ez egy rémálom! Legyen a világ másik sarkában, én meg biztonságban gyűlölhessem őt a seattle-i sarkomból.

– *Ő az a bizonyos* Pandora, baszki? – kérdezi Lionel Mackennától.

Amikor Mackenna nem felel, csak megfeszül kemény állkapcsa, Lionel lassan megfordul, és végigmér. Az én agyam ebben a